



ΜΑΡΚ ΤΟΥΕΪΝ

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ  
ΚΑΙ ΦΤΩΧΟΣ

ΑΠΟΔΟΣΗ: ΡΩΣΣΑ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ



ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ\_

---

---

---

ΑΓΚΥΡΑ

Πρίγκιπας και φτωχός

Εικονογράφηση εξωφύλλου: *Ντ. Πετράτος*  
Εσωτερική εικονογράφηση: *Ν. Κουκάκη*  
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*  
Σελιδοποίηση: *Κωνσταντίνα Ελαιοτριβάρη*

© 2004 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.,

για την παρούσα νέα έκδοση

Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62

Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7

Κατάστημα Χονδρικής-Λιανικής: Πεσμαζόγλου 5 (Στοά Ορφέως)

Τηλ.: 210 3213507

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα

Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066

e-mail [agyra@agyra.gr](mailto:agyra@agyra.gr) • [www.agyra.gr](http://www.agyra.gr)

ISBN: 960-422-120-5

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΜΑΡΚ ΤΟΥΕΪΝ

# Πρίγκιπας και φτωχός

Απόδοση

ΡΟΥΛΑ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

αγκυρα



## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

### ΤΟ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

**Μ**ια φθινοπωρινή μέρα, πριν από πολλά χρόνια, σε μια φτωχογειτονιά, μέσα στην καρδιά του Λονδίνου, γεννήθηκε ένα παιδί. Οι γονείς του ήταν πεντάφτωχοι και κανείς άλλος, εκτός απ' αυτούς, δεν περιέμενε τη γέννησή του.

Την ίδια εκείνη μέρα, γεννήθηκε ένα άλλο παιδί, μέσα σ' ένα λαμπρό παλάτι. Ήταν ένα πριγκιπόπουλο και ανήκε στην οικογένεια των Τιδόρ, που την εποχή εκείνη βασίλευε στην Αγγλία. Τη γέννηση αυτού του παιδιού, όμως, την περιέμενε με λαχτάρα όλος ο κόσμος. Κι όταν η είδηση μεταδόθηκε από το παλάτι, οι άνθρωποι ξεχύθηκαν στους δρόμους με φωνές και τραγούδια. Τόσο μεγάλος ήταν ο ενθουσιασμός τους, που άλλοι χόρευαν, άλλοι έκλαιγαν από τη χαρά τους και άλλοι αγκάλιαζαν όποιον έβρισκαν μπροστά τους, κι ας μην τον γνώριζαν. Κι όταν νύχτωσε, το ξέσπασμα του ενθουσιασμού, κάτω από τα λαμπρά φώτα και τα πυροτεχνήματα, παρουσίαζε ακόμα πιο λαμπρό θέαμα.

Από τη μια γωνιά της Αγγλίας έως την άλλη, όλοι χαίρονταν και ευχαριστούσαν τον Θεό για τη γέννηση του Εδουάρδου Τιδόρ, που θα γινόταν ο διάδοχος του θρόνου και αργότερα, όταν πέθαινε ο πατέρας του, βασιλιάς.

Κανένας όμως δεν χάρηκε για τη γέννηση του άλλου παιδιού, του Τομ Κάντι – ούτε καν οι ίδιοι οι γονείς του. Η γειτονιά του ήταν ήσυχη, λες και δεν συνέβη τίποτα. Και η πόρτα του σπιτιού του έμεινε κλειστή. Κανείς έξω από το σπίτι δεν άκουσε τα πρώτα του κλάματα. Ήταν ένα φτωχό παιδί και η γέννησή του πέρασε απαρατήρητη.

\*\*\*

Τα χρόνια κύλησαν γρήγορα και τα δυο παιδιά μεγάλωσαν. Το σπίτι, όπου ζούσε ο Τομ, βρισκόταν σε μια βρόμικη γειτονιά, κοντά στον Τάμεση, δυο βήματα μακριά από το Πάντινγκ Λέιν. Ήταν τόσο βρόμικη αυτή η γειτονιά, που ο κόσμος την ονόμαζε «σκουπιδαριό». Μέσα σ' αυτή τη γειτονιά, λοιπόν, είδε το φως της ημέρας και έζησε τα παιδικά του χρόνια ο Τομ.

Οι γονείς του έμεναν σ' ένα στενό δωμάτιο, που βρισκόταν στο τρίτο πάτωμα ενός ξύλινου και σαραβαλιασμένου σπιτιού. Ο πατέρας και η μητέρα του κοιμούνταν σ' ένα κρεβάτι στημένο σε μια γωνιά. Η γιαγιά του, οι δυο αδερφές του – η Μπέτι και η Ναν – και ο ίδιος, έστρωναν στο πάτωμα μια κουβέρτα και ξάπλωναν. Δεν μπορούσαν να έχουν κι αυτοί το κρεβάτι τους, γιατί το δωμάτιο ήταν πολύ μικρό – κι έπειτα οι σανίδες στοίχιζαν πολύ ακριβά, για να φτιάξουν ένα τόσο μεγάλο κρεβάτι.

Η Μπέτι και η Ναν, που ήταν δίδυμες, είχαν καλή και αγαθή ψυχή. Το ίδιο και η μητέρα του Τομ. Ο πατέρας του, όμως, και η γιαγιά του ήταν κακοί άνθρωποι. Έπιναν όλη την ημέρα κι όταν πια μεθούσαν, άρχιζαν να τα βάζουν με τους άλλους, να τους χτυπούν και να τους βρίζουν με τα σκληρότερα λόγια.

Ο πατέρας του Τομ ήταν επαγγελματίας ζητιάνος. Το ίδιο και η γιαγιά του. Γυρνούσαν από γειτονιά σε γειτονιά και ζητιάνευαν με απλωμένο το χέρι. Το ίδιο έμαθαν και στα παιδιά να κάνουν – στα δυο κορίτσια και στον Τομ. Ο πατέρας τους, εκτός από ζητιάνος, ήταν και κλέφτης. Όμως, τα παιδιά δεν του έμοιασαν. Μπορεί να ζητιάνευαν, ωστόσο δεν άπλωναν ποτέ το χέρι τους να πάρουν κάτι μονάχοι τους.

Στο σπίτι που έμεναν οι Κάντι, κατοικούσε και ένας γέρος παπάς, ο πάτερ Αντρέας. Όλοι γύρω του ήταν κλέφτες, απατεώνες και ζητιάνοι. Αυτός, όμως, ακολουθούσε τον δρόμο του Θεού και προσευχόταν για τη σωτηρία τους. Λυπόταν τα παιδιά, που οι μεγάλοι τα ανάγκαζαν να γίνουν κι αυτά κλέφτες και ζητιάνοι, και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τα σώσει. Πολλές φορές τα μάζευε κρυφά, τους έδινε συμβουλές, τους διάβαζε διάφορα κομμάτια από το Ευαγγέλιο και προσπαθούσε να τους μάθει γράμματα.

Ο Τομ παρακολουθούσε συχνά τα μαθήματα του ιερωμένου και έδειχνε μεγάλη όρεξη και επιμέλεια για μάθηση. Ο αγαθός παπάς τού μάθαινε όλο και περισσότερα πράγματα και έτσι ο Τομ, που ήταν πολύ έξυπνος, σιγά σιγά ξεχώρισε από τα υπόλοιπα παιδιά της συντροφιάς του.



Σε όλα τα σπίτια του «σκουπιδαριού» κατοικούσαν οικογένειες όμοιες με την οικογένεια του Κάντι. Οι πατεράδες έπιναν, μεθοκοπούσαν και έκλεβαν, οι μπτέρες ζητιάνευαν και τα παιδιά τριγυρούσαν ξυπόλυτα, κακόμοιρα και κουρελιασμένα στους δρόμους. Γι' αυτό τον λόγο ο Τομ δεν ήταν και τόσο δυστυχισμένος από τη ζωή που περνούσε, μια και έβλεπε πως και τα άλλα παιδιά της ηλικίας του δεν περνούσαν καλύτερα.

Όταν γυρνούσε τα βράδια στο σπίτι του, με άδεια τα χέρια από τη ζητιανιά της ημέρας, επειδή δεν είχε βρεθεί κανένας σπλαχνικός στον δρόμο του να τον ελεήσει, ήξερε πως ο πατέρας του θα τον άρχιζε στο ξύλο κι όταν θα τον άφηνε αυτός, θα τον παραλάβαινε η γιαγιά του. Ήξερε ακόμα ο Τομ πως, αργά τη νύχτα, όταν οι άλλοι θα είχαν κοιμηθεί, η καμμένη η μπτέρα του θα γλιστρούσε αθόρυβα από το κρεβάτι, θα ερχόταν κοντά του και θα του έδινε κρυφά ένα κομμάτι ψωμί. Αλίμονό της, όμως, αν την έπαιρναν είδηση! Ο πατέρας του Τομ θα την χτυπούσε αλύπητα, επειδή έδωσε το ψωμί στο παιδί και όχι σε εκείνον.

Εύλο, λοιπόν, πείνα, βρομιά και ζητιανιά, ήταν η ζωή του Τομ. Όμως, όπως είπαμε και πιο πάνω, δεν ήταν και τόσο δυσαρεστημένος από τη ζωή του. Νόμιζε πως όλα τα παιδιά έτσι ζουν, ώσπου να μεγαλώσουν και να γίνουν άντρες. Χαιρόταν αφάνταστα όταν έβγαινε για ζητιανιά έξω από τη βρόμικη γειτονιά τους, ιδιαίτερα το καλοκαίρι με τον λαμπερό ήλιο. Έβρισκε έτσι λίγη ελευθερία να κάνει ό,τι θέλει. Πιο πολύ χαιρόταν, όμως, όταν καθισμένος σταυροπόδι άκουγε από το στόμα του παπα-Αντρέα χίλιες δυο ιστορίες και παραμύθια για νεράιδες και για πριγκιπόπουλα. Του άρεσαν τόσο πο-



Ο πάτερ Αντρέας ανέλαβε να του μάθει γράμματα.

λύ αυτές οι ιστορίες που, όταν έπεφτε να κοιμηθεί τα βράδια στο φτωχό αχυρένιο στρώμα του, πεινασμένος και δαρμένος σαν σκύλος, τις έφερνε ξανά στον νου του μία μία· είχε τότε την εντύπωση πως ήταν κι αυτός ένα πριγκιπόπουλο και δεν κατοικούσε στο «σκουπιδαριό», αλλά σε ένα χρυσοστόλιστο παλάτι, καθισμένος σε έναν μεγαλοπρεπή θρόνο, ενώ οι υπήκοοί του γονάτιζαν με σεβασμό και υποταγή μπροστά του. Έτσι, ξεχνούσε την πείνα του, τη φτώχεια και τη δυστυχία του.

Συνεπαρμένος από τις ιστορίες του παπα-Αντρέα, ο Τομ δεν είχε παρά μια επιθυμία: να αντικρίσει μια φορά στη ζωή του ένα αληθινό βασιλόπουλο.

Διαβάζοντας όλο και πιο πολύ ο Τομ τα βιβλία που του έδινε ο πάτερ Αντρέας, άρχισε να ντρέπεται για τη ζωή που περνούσε και για τη φτώχεια του. Ντρεπόταν πιο πολύ για τη βρομιά και την απλυσιά του. Η ψυχή του άρχισε να ξεχωρίζει το ωραίο από το άσχημο. Συνέχιζε και τώρα τα παιχνίδια του μαζί με τ' άλλα χαμίνια, στους βρόμικους και λασπωμένους δρόμους της γειτονιάς του. Πολλές φορές, όμως, πριν γυρίσει στο σπίτι του, πήγαινε στον Τάμεση και πλενόταν. Το ίδιο συμβούλευε και τα άλλα παιδιά να κάνουν.

Σιγά σιγά, τα παραμύθια του παπα-Αντρέα και τα βιβλία που μιλούσαν για βασιλόπουλα, τον επηρέασαν κι άρχισε να φέρεται στους άλλους όπως θα φερόταν ένα βασιλόπουλο. Οι τρόποι του, οι κουβέντες και οι κινήσεις του, δεν θύμιζαν πια ζητιάνο. Μιλούσε ευγενικά, με όμορφες λέξεις, δεν έβριζε και δεν μάλωνε με κανέναν και οι κινήσεις του ήταν γεμάτες πόζα και μεγαλοπρέπεια. Οι φίλοι του παραξενεύτηκαν στην αρχή από την αλλαγή του Τομ, σιγά σιγά όμως όχι μόνο τον συνήθισαν, αλλά υπάκουαν σ' αυτόν, έτσι όπως θα υπάκουαν σε ένα αληθινό πριγκιπόπουλο. Θεωρούσαν τον Τομ ανώτερο άνθρωπο, μια και ήξερε τόσα πράγματα. Τους διηγόταν τόσο όμορφες ιστορίες, που δεν είχαν ποτέ τους ακούσει ως τώρα. Τα λόγια του, που τους φαίνονταν τόσο παράξενα, τα έλεγαν στους γονείς τους κι εκείνοι, με τη σειρά τους, έμεναν κατάπληκτοι μπροστά στη μόρφωση του παιδιού.

Ο Τομ άρχισε τώρα να παίζει με διαφορετικό τρόπο. Μάζευε τα παιδιά κι αυτός έπαιρνε τον ρόλο του πριγκιπόπουλου κι εκείνα τα ονόμαζε υπηρέτες ή στρα-

τιώτες του, που έπρεπε να κινούνται και να τον υπηρετούν μέσα σ' ένα φανταστικό παλάτι. Όριζε υπουργούς, συμβούλους, αξιωματικούς και ζούσε στην ατμόσφαιρα ενός αληθινού παλατιού, έτσι όπως είχε διαβάσει στα βιβλία.

Μια μέρα του Γενάρη, που έκανε ανυπόφορη παγωνιά, ο Τομ βρέθηκε να ζητιανεύει ξυπόλυτος και μισόγυμνος σε μια πλούσια συνοικία. Οι μυρωδιές των φαγητών, που έφταναν ως τη μύτη του, τον έκαναν να αναστενάξει. Το στομάχι του ήταν άδειο, έτρεμε από το κρύο και στο απλωμένο χεράκι του κανείς δεν βρέθηκε να ρίξει ένα νόμισμα.

Ήταν τόση η στενοχώρια του Τομ, που με πολύ κόπο κρατούσε τα δάκρυά του.

– Ω, αν ήμουν πριγκιπόπουλο! είπε σε μια στιγμή.

Ναι, αν ήταν πριγκιπόπουλο δεν θα είχε ανάγκη να ζητιανεύει μ' αυτό το κρύο στους δρόμους. Θα βρισκόταν τώρα στο μεγάλο παλάτι, καθισμένος μπροστά σ' ένα τραπέζι στρωμένο με λογής λογής φαγητά και θα έτρωγε...

Η σκέψη αυτή τον παρέσυρε. Κατέβασε το απλωμένο χέρι του. Ξέχασε πως ήταν ένας φτωχός ζητιάνος και στο πρόσωπό του απλώθηκε μια γελαστή έκφραση. Ο Τομ ζούσε το μεγάλο του όνειρο. Είχε την εντύπωση πως τη στιγμή αυτή ήταν βασιλόπουλο.

Γύρισε στο σπίτι του με αργά βήματα. Καθώς ανέβαινε τις βρόμικες σανιδένιες σκάλες, νόμιζε πως ανέβαινε τις σκάλες ενός παλατιού, ντυμένες με παχιά, χρωματιστά χαλιά. Υπηρέτες στέκονταν δεξιά και αριστερά του κι έσκυβαν με σεβασμό ως κάτω τα κεφάλια τους στο πέρασμά του.

Ακόμα και το ξύλο που του έδωσαν ο πατέρας του και η γιαγιά του, καθώς τον είδαν να γυρίζει με άδεια χέρια, δεν τον έκανε να συνέλθει. Έπεσε να κοιμηθεί στο στρώμα του χαμογελώντας ευτυχισμένος, λες κι έπεφτε πάνω σε ένα πριγκιπικό κρεβάτι, στρωμένο με μεταξωτά, με πορφύρες και με πουπουλένια μαξιλάρια.

Με αυτό το ευτυχισμένο χαμόγελο, ζωγραφισμένο στα χείλη του, κοιμήθηκε. Όταν όμως ξύπνησε το πρωί και είδε πως δεν βρισκόταν σε κανένα παλάτι, αλλά στο βρόμικο δωμάτιό του, άρχισε να κλαίει απαρηγόρητα και απελπισμένα, για πρώτη φορά στη ζωή του.